

Wàters maltractats

El comissionat per a la infància del país de Gales, una mena de Síndic de Greuges dels menors d'edat, comentava a finals de juny a Londres, en el marc d'un congrés internacional, que una de les queixes més freqüents dels infants gal·lesos té a veure amb la brutícia dels wàters de les escoles.

Concretament, al 25% dels nois i noies els hi fan fàstic els wàters escolars i es lamenten de l'estat de deixadesa permanent que pateixen. A més a més, desenvolupen estratègies poc saludables per tal de no haver-los d'utilitzar: no beuen aigua durant tota la jornada lectiva i s'aguanten fins on poden les ganes d'orinar i defecar.

En el torn de paraules que va seguir a la seva conferència (la qual, tot sigui dit, també va tractar altres aspectes menys escatològics) veus representatives d'altres països com ara Escòcia, Irlanda del Nord i Anglaterra, però també de Dinamarca i d'Holanda, ratificaven aquest malestar infantil. La representant catalana va guardar un respectuós i reflexiu silenci... Tot plegat semblava que els wàters bruts són un tòpic en les escoles europees, del qual no se'n sol parlar.

Em pregunto si a les reunions de pares i mares, si al projecte educatiu o al curricular del centre, si al consell escolar o si en algun altre espai políticament correcte dels que tenim a Catalunya mai hem abordat aquest tema. Fem-nos unes quantes preguntes:

En tant que mares o pares... ensenyem als nostres fills i filles com utilitzar responsablement els wàters públics i com evitar el contacte amb superfícies brutes? A quina edat els deixem enfrontar-se sols, per primer cop, al wàter públic?

En tant que mestres i monitors... sabem com estan els wàters de l'escola, de l'esplai, la colònia o el campament? Fem servir nosaltres wàters diferents? Per què? Considerem el wàter un espai educatiu tan valuós com ho pot ser, per exemple, el menjador, la piscina o el riu? Ens assegurem que els nois i noies el respecten i el deixen en condicions impecables?

Els wàters són molt importants en les nostres vides. Donem-los el relleu social que mereixen. I, ja posats (ara és quan m'embalo), reivindicuem que els wàters públics de dones doblin, en nombre, els wàters d'homes: la fisiologia femenina demana orinar amb més freqüència. Mai hi ha cua als wàters d'homes.